

**Arbejdsministeren (Auken):**

Efter den danske arbejdsløshedslov kan der ikke udbetales arbejdsløshedsdagpenge under arbejde ved beskæftigelsesarbejder efter arbejdsløshedslovens § 97 a.

Det er derimod en betingelse i denne bestemmelse, at løn- og arbejdsvilkår normalt skal være de sædvanlige (det vil sige overenskomstmæssige) vilkår ved tilsvarende arbejder, for at der kan ydes statstilskud.

For ledige medlemmer af anerkendte arbejdsløsheds-kasser, som vægrer sig ved at udføre beskæftigelsesarbejde, som anvises dem, medfører vægringen samme konsekvenser med hensyn til retten til dagpenge som vægring ved at overtage anvist arbejde i øvrigt.

Det er ikke arbejdsministeriets opfattelse, at der kan tilføres det danske arbejdsløsheds-system forbedringer på det omhandlede punkt ved overførsel af ordninger fra andre lande som skitseret i spørgsmålet.

Arbejdsministeriet finder derfor, at det ville medføre et ressourcespild – der tilmed ville være af betydeligt omfang – hvis man skulle fremskaffe og bearbejde oplysninger om de gældende regler på dette område i den amerikanske enkeltstat Massachusetts og i de langt over 100 lande, der er medlemmer af ILO.

Til *justitsministeren* (16/12 77) af:

**Steen Folke (VS):**

»Med hvilken begrundelse har politiet i det første døgn efter anholdelsen af 16 iranere forhindret kontakten mellem disse og deres advokater?«

(Spm. nr. 266).

**Begrundelse.**

Den dramatiske anholdelse af 16 iranere, som den 14. december i den iranske ambassade demonstrerede deres opposition mod Shahens brutale regime i Iran, forekommer helt ude af proportioner med den ikke-voldelige demonstration. Mens Shahens hemmelige politi har dræbt mange af regimets modstandere, gik det ved demonstrationen i København kun ud over nogle billeder af Shahen. Alligevel foregik anholdelsen af de 16 ubevæbnede iranere, som om der var tale om en militær manøvre.

En af de mindre iøjnefaldende – men ikke mindre væsentlige – omstændigheder ved sagen er, at politiet i det første døgn efter iranernes anholdelse forhindrede kontakt mellem dem og deres advokater. Dette er – uanset motiveringen – en alvorlig sag, hvis omstændigheder bør fremlægges nøje. Det er ydermere klart, at der er særlig opmærksomhed omkring den form for indskrænkninger i anholdtes rettigheder på et tidspunkt, hvor regeringen har fremlagt lovforslag, som generelt vil begrænse sigtedes rettigheder i visse sager (som angiveligt angår »statens sikkerhed«).

*Besvarelse* (6/1 78):

**Justitsministeren (Erling Jensen):**

Efter anholdelsen af de omtalte iranere blev disse overført til en af Københavns politistationer med henblik på en foreløbig afhøring. Efter at de anholdte var blevet gjort bekendt med, at de ikke havde pligt til at udtale sig til politiet, erklærede de alle, at de ikke ønskede at udtale sig til politiet. Politiet foretog derfor ikke nogen egentlig afhøring af de anholdte. Det kan endvidere oplyses, at de anholdte ikke over for politiet fremsatte ønske om at komme i kontakt med en advokat.

Under de anholdtes ophold på politistationen anmodede en advokat telefonisk politiet om at få ret til at repræsentere de anholdte. Advokaten blev af politiet orienteret om, at de anholdte ikke ønskede at udtale sig til politiet, hvorfor der efter politiets opfattelse ikke var behov for, at advokaten kom til stede på politistationen. Advokaten erklærede sig indforstået hermed.

Ved de anholdtes fremstilling i Københavns byret fik de alle beskikket en advokat til at varetage deres interesser.

Til *justitsministeren* (16/12 77) af:

**Steen Folke (VS):**

»Vil ministeren sørge for, at de 16 anholdte iraneres navne ikke bliver videregivet af danske myndigheder på en sådan måde, at de kan komme de iranske myndigheder i hænde?«

(Spm. nr. 267).

**Begrundelse.**